

ပူဇော်

အချစ်သည် ... ထို့စွဲသို့လည်း ...

အပိုင်း (၁)
ကျွန်တော်နှင့် မိန်းမဝဝကြီးများ

ကျွန်တော်နှင့် ဘဝအစပိုင်းတွင် စတင် ရင်းနှီးခဲ့ရသမျှ မိန်းမများမှာ 'ဝ' သူများသည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် မိန်းမ လေးယောက်ရှိသည်။

မေမေကလည်း ဝသည်။ အဒေါ်ကလည်း ဝသည်။ အိမ်ဖော် အဒေါ်ကြီးကလည်း ဝသည်။ ကျွန်တော့်ကို ထိန်းကျောင်းရသည့် နာနီကအစ ဝ လေသည်။

မေမေက ဘူးသီးပုံ ဝခြင်းမို့ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်ပိုင်းက သေးကာ ခါးမှ အစပြု၍ ဗိုက်နှင့် တင်ပါးအဆုံး အဆမတန်ကား၍ သွား၏ ။ မေမေ လမ်းလျှောက်ပြီဆို တင်ပါးကြီးက ကတုံတုံ တုံနေကာ ခါးလယ်မှ ပြတ်ကျတော့မလို ရှိသည်။ အပေါ်ပိုင်းက သိပ်မဝတာမို့ ဓါတ်ပုံ သုံးချိုး တစ်ချိုးလောက် ရိုက်ရင်တော့ ပိန်သယောင် ထင်ရသည်။ သို့သော် မေးနှစ်ထပ် ထွက်နေတာမို့ တော်ရုံလူပါးဆို ဝမှန်း ရိပ်မိလေသည်။

အဒေါ်ကျတော့ ပန်းသီးပုံဝခြင်းဖြစ်သည်။ သူက အပေါ်ရော အောက်ရော ဝန်းဝိုင်း လျက် အချိုးညီညီ ဝရာ လက်မောင်းကြီးတွေက အစ ဖောင်းကစ်နေပြီး ကျောပြင်သားတွေ ပင် ဖောင်းကြွလျက် ရှိသည်။ ဗိုက်ကလည်း လုံးအစ်နေပြီး တင်ပါးကလည်း ကြီးလှ၏ ။ မျက်နှာလေးကတော့ ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှပြီး သွားလေးတွေကလည်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေး စိစိရီရီရှိ သည်။ အသားကလည်း ဖြူဝင်းနေသေးသည်။ သို့သော် သူ့ကို ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ

မကြိုက်ချေ။

ဘယ်ကြိုက်ပါ့မလဲ...။ လှတစ်မျက်နှာကလေး အားကိုးနဲ့တော့
ဘယ်ယောက်ျားက ဒီလို ပန်းသီးကြီးကို လက်ခံကြည်ဖြူပါ့မလဲ...။ ဒါကြောင့်
အပျိုကြီး ဖြစ်ရရှာကာ ကျွန်တော့် မေမေ သူမမကိုသာ အားကိုးအားထားပြု၍
ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ နေရာခြင်းဖြစ်ပေမည်

အိမ်ဖော် အဒေါ်ကြီးကျတော့ ပုပြီးလုံးနေအောင် ဝလေသည်။
အရပ်ကလည်း ပုသေး၊ ဝလည်း ဝသေးရာ သူလမ်းလျှောက်လာတာကို အဝေးမှ
ကြည့်လျှင် တစ်ခုခု လိမ့်လာသလို ထင်ရသည်။

နာနီကျတော့ အရပ်လည်းမြင့် ၊ ဝလည်း ဝတာမို့
ထောင်မောင်းထွားကျိုင်းလှသည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကဆို နာနီဗိုက်
အိအိကြီးပေါ်မှာ ခုန်ခုန်ဆော့ဖူးသည်ဟု မေမေက ပြောပြသည်။

အဲဒီ နာနီက စလို့ပဲ ဝတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော်မနှစ်မြို့နိုင်တော့တာပေါ့...
။။

မှတ်မိသေးသည်...။ ကျွန်တော် ငယ်သေးပေမယ့် အသည်းထဲစွဲအောင်
မှတ်မိနေ သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရှိသည်။ အဲဒီ နေ့က ကျွန်တော် အိပ်ရာက
နိုးလာတော့ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ဆီမှ လေးလံမှုနှင့်အတူ နာကျင်မှုကိုပါ
ခံစားရသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်သည် ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့မရ...။
မခံမရပ်နိုင်တာမို့ ကျွန်တော် အော်ငိုလိုက်တော့မှ ကျွန်တော့် ခြေထောက်နားမှာ
စာထိုင်ဖတ်နေသော နာနီက ဗြုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ
ကျွန်တော့်ခြေထောက်က ပေါ့ပါးလွတ်မြောက်သွားသည်။ လတ်စသတ်တော့
ကျွန်တော့် ခြေထောက်ဟာ နာနီ တင်ပါးအိအိကြီးအောက်မှာ ပိခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ကတော့ မေမေနှင့်...။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က မေမေနှင့်

ဖေဖေကြား မှာ (တစ်ခါတစ်ရံ) ဝင်အိပ်လေ့ ရှိသည်။ ထိုအခါများမှာ မေမေ့
ခန္ဓာကိုယ်က ခုတင်တစ်ဝက် လောက်နီးနီး နေရာယူထားတာကို သတိပြုမိ၏။
(ဖေဖေ့ခမျာ အအိပ်ကျဉ်ကျပ်ရှာမှာပဲ)။ ကျွန်တော် ဝင်အိမ်တော့ နေရာက
တော်တော်လေး ကျပ်သွားသည်။ အဲဒီ တစ်ကြိမ်မှာတော့
ကျွန်တော့်လက်ဖျားကလေးဆီမှ လေးလံမှုနှင့်အတူ နီးလာရခြင်းဖြစ်သည်။
ကျွန်တော့်လက်က မေမေ့ တင်ပါးအောက်မှာ ပိနေသည်။ ကျွန်တော်ဆွဲထုတ်သည်။
မရ . .။ ကြာလာတော့ ကျွန်တော် ငိုချင်လာပြီး အိအိ အအ အသံတွေ
ထွက်လာသော်လည်း မေမေက မနီး. .။

“မေမေ. . .မေမေ. . သား လက်ပိနေပြီ၊ ဖယ်ပေးပါ”

ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောပြော မေမေက လုံးဝမနီး. .။ နောက်ဆုံးတော့
ဖေဖေသာ နီးလာပြီး ကျွန်တော့် လက်ကိုကူညီဆွဲထုတ်ပေးရင်း. . .

“ငါ့မိန်းမနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲကွာ . .။ ဒီလောက်ဝတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဝိတ်လျှော့ ဖို့ ပြောလည်းမရ၊ အဆီအဆိမ့်တွေပဲ ဖိဖိစား၊
အအိပ်ကလည်းကြီး. . .”

ဖေဖေက မြည်တွန်တောက်တီးနေသော်လည်း မေမေကတော့ မနီးချေ။

အဲဒီ လို လက်ရောခြေပါ ဖိမိပြီးကတည်းက မိန်းမဝကြီးတွေကို
ကျွန်တော် ကြောက်ခဲ့ တာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ နေသော တိုက်ခန်းက
အတန်အသင့်ကျယ်ဝန်းသော်လည်း မီးဖိုချောင်ကျ တော့
နည်းနည်းကျည်းမြောင်းသည်။ ထိုမီးဖိုခန်းထဲမှာ မေမေရော၊ အန်တီလေးရော
အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးနှင့် နာနီပါ လေးယောက်သား ရှိနေကြပြီဆိုလျှင်
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖင်ချင်းပေါက်နေကာ ရေခဲသေတ္တာထဲက စားစရာ
သွားယူဖို့တောင် ခက်ရအောင် လမ်းပိတ်ဆို့ နေတတ်သည်။ ကျွန်တော် တော်တော်

စိတ်ညစ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ကျွန်တော့်လိုပဲ စိတ်ညစ်ရသူ နောက်တစ်ယောက်က ဖေဖေဖြစ်သည်။
ဖေဖေက မေမေ ထမင်းစားပြီဆို အမြဲလို တားမြစ်တတ်သည်။

“မင့်ကွာ စားလိုက်မှဖြင့် အဆီအဆိမ့်ချည်းပဲ၊ ဝတာလည်း မပြောနဲ့
ဝက်သားဆို လည်း အဆီမှ၊ ဘဲသားဆိုလည်း အရေခွံမှ၊ စားလိုက်တာလည်း
ခဏခဏ၊ အိပ်လိုက်ရင် လည်း တုုံးခနဲ၊ မင့်မှ မဝရင် ဘယ်သူဝဦးမလဲ...”

“ကျွန်မက အိမ်ရှင်မလေ .. ယောက်ျားရဲ့၊ အိမ်ရှင်မမှန်ရင် မိခင်ကောင်း
ဇနီးကောင်း မှန်ရင် ဝမှာပဲ...”

“ဘာဆိုလဲ... တခြား အိမ်ရှင်မတွေ မင့်လို ဝကြလို့လား”

“ဝတဲ့သူလည်း ရှိတာပဲ ရှင်ရဲ့၊ ဝတာကလည်း အကြောင်းရှိတယ်၊
ရှင်တို့က ဝက်သားဆို အဆီမစား၊ ကြက်သား ဘဲသားဆို အရေခွံမစား၊ အဲဒီ တော့
ကျွန်မက နှမြောပြီး ရှင်တို့ မစားဘဲ ချန်ခဲ့တာတွေကို သိမ်းကျုံးစားရင်း အဆီက
စုမှန်းမသိ စုနေတာပေါ့...”

“ပြီးတော့ တစ်နေကုန် အိမ်မှုကိစ္စတွေ စီမံရတော့ မောတယ်ရှင်
စိတ်ရော ကိုယ်ပါ မအားတော့ ဗိုက်က ခဏခဏ ဆာတယ်ရှင်၊ ပင်ပန်းတော့
အိပ်လိုက်ရင် တုံးခနဲပဲရှင် အဲဒါ တွေကြောင့် ဝနေတာလေ၊ ရှင်တို့ သားအဖကြောင့်
ဝနေတာ၊ တရားခံဟာ ရှင်တို့ပဲ...”

“မင့်ဘာသာ အစားအသောက် မဆင်ခြင်တိုင်း ငါ့တို့ကို လွဲမချပါနဲ့ကွာ..

”

ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ အဲဒီ အဝပြဿနာကြောင့်ပင် မကြာခဏ
စကားစစ်ထိုးလေ့ ရှိပါသည်။

ပြီးတော့ ဖေဖေက မေမေကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြောလေသည်။

“ဒီမှာသား . . မင်း မိန်းမယူရင် ဝတ် မိန်းမများတော့ ဘယ်တော့မှ မယူမိစေနဲ့ ၊ အင်မတန် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်၊ အဝတ်အစား ဆင်ရတာ ကလည်း သူများထက် နှစ်ဆ ကုန်သေးတယ်၊ အစားကျတော့လည်း နှစ်ဆမကပြန်ဘူး၊ အခက်ဆုံးက အဲဒီ လို မိန်းမ ဝဝကြီးနဲ့အတူ ပွဲတက်ရတိုင်း လူကြည့်ခံရတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ကိုယ်က ပိန်ပိန်၊ သူက ဝဝ၊ ရယ်စရာ ကြီးကို ဖြစ်လို့ . . ၊ ပွဲတက် မယားဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဝရမယ်လို့ ဥပဒေသ ရှိသလား မသိပါဘူးကွာ”

ဖေဖေ ညည်းတွားတော့ သူက ဖေဖေကို ထောက်ခံလိုက်ပြီး သိချင်တာကို မေးရသည်။

“ဖေဖေက မေမေ့ကို ဝလို့ မချစ်တော့ဘူးလား”

“မချစ်ဘူးတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပျံ့မလဲကွာ၊

ဒီလောက်အိမ်ထောင်သက်တွေ ကြာ အောင် ပေါင်းလာတဲ့ မိန်းမပဲ၊ သံယောဇဉ် မရှိဘဲ ဘယ်နေပျံ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ချစ်တာလည်း ချစ်တာ တစ်ပိုင်း၊ စိတ်ပျက်တာလည်း တစ်ပိုင်းပဲကွ၊ ဘယ်သူမဆို အလှအပလေးမှ သဘော ကျချင်ကြတာ မဟုတ်လား”

“မေမေက အပျိုတုန်းကတော့ မဝဘူး မဟုတ်လား”

“အဲဒီ တုန်းကတည်းက ခပ်ပြည့်ပြည့်ပဲကွ၊ ဒါဟာ ဝရိပ်ရှိတဲ့

ခန္ဓာကိုယ်မျိုးဆိုတာ ဖေဖေ မသိခဲ့ဘူး ၊ မတွေ့မိခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဝတာဟာ

မျိုးရိုးနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်ကွ၊ တချို့က စားရင် စားသလောက် ဝတယ်၊

အသက်ကြီးလာရင် ဝတယ်၊ အိမ်ထောင်ကျရင် ကလေးမွေးရင် ဝတယ်၊

တချို့ကျတော့ ဘယ်လောက် စားစား မဝဘူး၊ မင်းအမေ မျိုးရိုးက အဝမျိုး . . ၊

သူ့အမျိုးတွေ တော်တော်များများ ဝကြတယ် ၊ သမီးကို လိုချင်ရင် အမေကို

ကြည့်ရတယ်တဲ့ ကွ၊ သမီးဆိုတာ သူ့အမေအရွယ် ရောက်ရင်

သူ့အမေကိုယ်လုံးအတိုင်း ဖြစ်လာတတ်တယ် တဲ့ မင်းမိန်းမယူတော့မယ်ဆိုရင်

မျိုးရိုးကိုပါ ကြည့်၊ ဝရိပ် မရှိတဲ့ သွယ်လျလျ မိန်းမမျိုးကို ရှာယူ”

ဖေဖေ အကြံမပေးခင်ကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ လည်း အဲဒီ လို ဆန္ဒမျိုးရှိခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေက အလှကြိုက်သူဖြစ်ပြီး သူကိုယ်သူလည်း အလွန်ဂရုစိုက်သူ ဖြစ်သည်။ ဒီအရွယ်ထိ ဗိုက်အိုး အတက်မခံ၊ Health Club မှာ တစ်ပတ် သုံးရက် သွားကစားပြီး အဆီ အဆိမ့်လည်း ရှောင်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ နုပျိုအောင်နေသည်။

ဖေဖေသည် ပွေ့ရှုပ်သူ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ရိုးမှာ ခန့်ထားသည့် ဝန်ထမ်း မိန်းကလေး တွေကတော့ အချောအလှချည်းဖြစ်သည်။ ဖေဖေ စက္ကယရီကလည်း အလွန်ချောမောလှပရာ ထိုကိစ္စကြောင့်ပင် ဖေဖေနှင့် မေမေ မကြာခဏ စကားများရလေ့ ရှိပါသည်။

ဖေဖေက မေမေ့ကို ခပ်တည်တည် ဆင်ခြေပေးလေ့ ရှိပါသည်။

“Attraction ဆိုတာ နေရာတကာ အရေးပါတယ်ကွ၊

ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေက ချောချော လှလှ နူးနူးညံ့ညံ့လေးတွေဆိုတော့ အလုပ်ကိစ္စ လာရတဲ့သူတွေမှာ စိတ်နှလုံး ရွှင်လန်းရတာ ပေါ့၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အရပ်ဆိုးဆိုးတွေ ခန့်ထားရင် အလုပ်ကိစ္စ လာရတဲ့ သူတွေခမျာ အာရုံနောက်ရှာမှာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် Hotel တွေ၊ ဘဏ်တွေ၊ Supermarket တွေ၊ Resturant တွေမှာ အရပ်ဆိုးဆိုး ဝဝကြီးတွေ မခန့်ထားတာ မင်းလည်း သိသားပဲ ”

“အိုး.. ဒါက ရှင့်ဆင်ခြေတွေပါ၊ ရှင့်အကြောင်း ကျွန်မ မသိရင်ခက်မယ်၊ Customer အတွက်ကနည်းနည်း ရှင့်အတွက်က များများ မဟုတ်လား”

အဲဒီ တော့လည်း ဖေဖေက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် . . .

မေမေ့ကွယ်ရာရောက်တော့မှ သူငယ်ချင်း ပေါင်း ပေါင်းသော ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖက်ကာ...

“ငါ့ ကုမ္ပဏီမှာ သူ့လို မိန်းမဝဝကြီးတွေ ခန့်ထားရင် ကုမ္ပဏီပိတ်ပစ်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကို မရောက်ဘူး ပြောနိုင်မလား...”

ကျွန်တော်ကတော့ ဖေဖေကို ထောက်ခံသည်။ ကျွန်တော်ဆိုလည်း လှလှပပပဲ ရွေးခန့် မှာပဲ။

ဖေဖေက ဝ တာကို ဘယ်လိုပဲ ရှုတ်ချချ မေမေအပါအဝင် အိမ်က ဝသူများအားလုံး ဟာ ရသတဏှာကို မပယ်နိုင်ကြပါ။ ကျွန်တော့်အဒေါ် အပျိုကြီးကတော့ အိမ်မှာ ကလေးလို လိုနှင့် အအားလပ်ဆုံးသူမို့ အားအားရှိတိုင်း 'ပျင်းလိုက်တာ၊ ဘာစားရရင် ကောင်းမလဲ' ဟု ညည်းတွားပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ဝင်သွားတတ်သည်။

အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီးကတော့...

“ဘဝမှာ ပျော်စရာ ရွှင်စရာ စိတ်ကျေနပ်စရာဆိုလို့ ဒီအစားကိစ္စပဲ ရှိတော့တာလေ...။ တခြား ပျော်ရွှင်စရာ ဆိုလို့ ဘာမှ မှ မရှိတာ၊ ဒီအစားလေးမှ ကျေနပ်အောင် မစားရရင် ဘယ်လို နေပျော်ပါ့မလဲ...”

သူကတော့ သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူ ဟုတ်နေသည်။ သူ့မှာက အိမ်ထောင်လည်းမရှိ၊ မိသားစု လည်း ကင်းကွာနေရသူ ဖြစ်သည်။

ဝသူများသည် အကြောင်းပြချက်ကိုယ်စီဖြင့် အစားကို ထင်သလို စားကြ၏ ။

ကျွန်တော်ကတော့ အစားအသောက်ကို ချင့်ချိန်တိုင်းထွာ၍ ဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် စား တတ်သော သွယ်လှလှ မိန်းမမျိုးကိုသာ လက်ထပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပါသည်။

*****

(၂)

ကျွန်တော်နှင့် သွယ်လျလျ မိန်းမများ

ကျွန်တော် ရည်းစားထားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်တွင်
ကျွန်တော်နှင့် နီးစပ် သမျှ ခပ်ပိန်ပိန် မိန်းမတွေကို လေ့လာကြည့်မိ၏။

တစ်နေ့တော့ သွယ်လျလျ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
စတွေ့ပါသည်။

သူမက တော်တော် သွယ်လျသည်။ လတ်တလော
အကဲခတ်ရသလောက်တော့ ဝရိပ် မရှိပါ။ သူမ မျက်နှာလေးက တော်တော် လှကာ
မျက်လုံးလေးတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ သူမအမည်ကို က သွယ်လျလျပဲ၊
သွယ်သွယ်နွဲ့... တဲ့။

သွယ်သွယ်နွဲ့ကို ကျွန်တော် ကြိုက်ကြောင်း သူငယ်ချင်းများ သိတော့
ဆူလိုက် ပူလိုက် ကြသည်မှာ ဝက်ဝက်ကွဲနေ သည်။

“မင်းမို့လို့ကွာ... ဒီငါးဖောင်ရိုးခြောက်ကို...”

“ငါးဖောင်ရိုးခြောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လေးပါ၊
ချစ်စရာလေးပါ”

“ပိန်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ... အရိုးဂေါက်ဂတ်နဲ့၊ အင်္ကျီလက်တို
ဝတ်ထားရင် တံ တောင်ဆစ်ရိုးလေးတွေကို ငေါနေတာပဲ...၊ အင်္ကျီ
လည်ပင်းပေါက် နည်းနည်းကျယ်နေရင် လည်ပင်းရိုးလေးတွေ ပြိုင်းနေတာ
အတိုင်းသား မြင်ရတယ်၊ ဒီပုံကို မင်းမို့လို့ကွာ၊ ဒါ့ထက် အသားနည်းနည်းများတာ

ရှာကြိုက်လို့ မရတော့ဘူးလား”

“အဲဒီ လို အသားပါမှာကို ကြောက်တာကွ၊ မိန်းမဆိုတာ ရှေ့လျှောက် ဝဖို့ အကြောင်း ရင်းတွေမှ အများကြီး အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျ၊ ကလေးတွေ ဘာတွေရရင် ဝလာမှာနဲ့ဆို ဒီအချိန်မှာ ဒီလို အနေအထားလေးက အတော်ပဲ...”

ကျွန်တော် ကတော့ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော သွယ်သွယ်နဲ့ကို ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

အဲဒီ နေ့က သူမကို ကျွန်တော် ချစ်ရေးဆိုမယ့်နေ့ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ Zepher မှာ ဆုံကြဖို့ ချိန်းဆိုထားကြသည်။

အကြောင်းပြချက်ကတော့ ထမင်းအတူစားကြဖို့ပင်။ တကယ်တော့ 'ထမင်းအတူစား မယ်' ဆိုတာ ဟန်ပြသက်သက်ပဲ။ အဓိက က ချစ်ရေးဆိုဖို့သာပင်...။ အဲဒီ ဆိုင်က စားစရာ တွေ နာမည်ကြီးသော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အာရုံက သူမ တစ် ယောက်တည်းထံမှာ စုစည်းထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် သူမ ရောက်လာပါသည်။ ရောက်တာနှင့်...

“ဒီဆိုင်က အစားအသောက် အရမ်းကောင်းတယ် သိလား၊ မိုးနေက ဆိုင်ရွေးတတ် သားပဲ၊ မိုးနေ ဘာစားမလဲ မှာလေ...မိနူးလေး သွယ့်ဘက် ကမ်းလိုက်ပါဦး...”

သူမက မိနူးစာအုပ်ထဲ ခေါင်းစိုက်ကာ ဟင်းတွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးမှာတော့သည်။ ကျွန်တော် သူမကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးနေသည်။

သူမ ဟင်း ဘယ်နှမျိုးမှာပါလိမ့် ...။ တစ် ...နှစ်...သုံး... ကျွန်တော် ရေတွက်ကြည့် သည်။ ဘုရားရေ... ကိုးမျိုးတောင်...။

သူမက တကယ်ပဲ ထိုဟင်းတွေကို အားပါးတရစားနေလေသည်။

အံ့ဩစရာပဲ... သူမ ဝမ်းခေါင်းသေးသေးလေးဟာ အဲသလောက်တောင် ဆံ့သတဲ့။ သူမ လက်ကောက်ဝတ်လောက် ရှိမည့် ဝက်သားတုံးကြီးကိုလည်း အသာကလေး ဖြန့်နိုင်သည်။ အဆီကိုမှ ခပ်စားသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ ရေခဲမုန့်မှာစားသည်။ ထောပတ်သီး ဖျော်ရည် သောက်သည်။ အိမ်ကျရင် စားဖို့ဆိုပြီး ဘဲကင် တစ်ကောင် မှာထားလိုက်သေးသည်။ ခဏနေတော့ သီဟိုဠ်စေ့တစ်ပွဲ၊ အာလူးကြော်တစ်ပွဲ မှာကာ Cocala တစ်ဘူးနှင့် မြည်းသည်။

ဘုရား...ဘုရား...ဒီလို စားပုံမျိုးနှင့် သိပ်မကြာခင် ဝမလာဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင် မလဲ...။ ဝ ရင်ဖြင့် ဝ၊ မဝရင်လည်း အဆီပိတ်သေမလား မသိ၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းတာ တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ရင်လည်း ကုပေးရဦးမည်။ သူမ စားပုံက ကျန်းမာရေးနဲ့ မညီညွတ်ချေ။

“ဒီ ... ဒီမှာ၊ သွယ်က အမြဲ အဲလိုပဲ စားလားဟင်...”

“စားတာပေါ့...သွယ်က အစားအသောက် အရမ်းမက်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ပြောပါတယ်၊ နင်ဒီလောက်စားနေရင် မကြာခင် ဖက်တီးဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ ဖြစ်လည်း မတတ်နိုင် ဘူး၊ ဝတယ်ဆိုတာ ပိန်တာထက်တော့ ကြည့်ကောင်းသေးတာပဲ၊ ဝမှာကြောက်တာနဲ့ပဲ ကိုယ် ကြိုက်တာကို ကိုယ်ကြိုက်သလောက်မစားရရင် လူဘဝကြီးဟာ ဘယ်ပျော်စရာကောင်းပါတော့ မလဲ... မဟုတ်ဘူးလား”

အင်း... အင်းပေါ့လေ။ အဲဒီ လိုနဲ့ပဲ အဲဒီ နေ့ညစာ စားပွဲမှာ ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကား လေးကို ပြန်မျိုးချပြီး အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေသတည်းပေါ့...

.။

ခုချိန်မှာ မဝပေမယ့်လည်း ဝစေမယ့် လက္ခဏာရပ်တွေကို

ကျူးလွန်နေတဲ့သူမျိုးကို လည်း ကျွန်တော် ရှောင်ရမည်ပင်။

ချစ်စရာကောင်းသော သွယ်လျလျ မိန်းကလေးများနှင့် ကျွန်တော်
မကြာခဏ ဆုံစည်း ကြုံကြိုက်လေ့ရှိပါသည်။

သို့သော် . . .သူတို့နှင့်အတူ တွဲသွားတိုင်း ဝနိုင်ခြေ ရှိသည့်
အမူအကျင့်များကို တွေ့လာရတာ ချည်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒုတိယမြောက် ကျွန်တော် ရွေးချယ်မိသည့် မိန်းကလေးကလည်း
အလွန် သွယ်လျကာ မျက်နှာကလေးက ဖူးဖူးပြည့်ပြည့်လေး . .
စပယ်တင်မဲ့ကလေးတောင် မခို့တရို့လေး ပါသေး သည်။

ထိုမိန်းကလေးကျတော့ ထမင်းစားပြီး တရေးတမော အိပ်တတ်သော
အပျင်းကြီးကြီး မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် သူမအိမ်သို့ နေ့လယ်ဘက် ဖုန်းဆက်တိုင်း . . .

“သူ . . ခုပဲ ထမင်းစားပြီးလို့ အိပ်နေပါတယ်ကွယ် . . ၊
ညနေစောင်းလောက်တော့ နိုး မယ် ထင်ပါတယ် . . .”

အဲဒီ အဖြေကြားတော့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသော ကျွန်တော်သည်
နောက်တစ်နေ့ မနက် စောစော တစ်ခါ ဖုန်းပြန်ဆက်မိသောအခါ . . .

“ခုနပဲ Breakfast ထစားပြီး ခဏပြန်အိပ်နေပါတယ်ကွယ်”

ဟူသော အဖြေကို အရမှာ သူမကို ကျွန်တော် ရွေးစာရင်းထဲမှ ပယ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ တော့၏ ။

ဘယ်နှယ့်ဗျာ . . . ဒီလောက်တောင် စားလိုက် အိပ်လိုက်လုပ်နေတဲ့
မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ တစ်ချိန်မှာတော့ ဝ လာဖို့ ရာခိုင်နှုန်းတွေ အများကြီး
ရှိတယ်ဆိုတာ သေချာ သလောက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကြည့်ရတာ အပျင်းလည်း
ကြီးမှကြီး ။

ဤသို့ဖြင့်...

ကျွန်တော်သည် သွယ်လျလျ မိန်းမများနှင့်လည်း အလွဲကြီး လွဲ၍ နေလေသည်။

ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်ပြန်သိရတတ် သည်။

ကျွန်တော် သဘောကျမိသော သွယ်သွယ်နွဲ့သည် နောက် လေးလခန့်အကြာမှာ အိမ် ထောင်ကျသွားပြီး၊ နောက် ဆယ်လခန့် ထပ်အကြာမှာတော့ ဖက်တီးမကြီး ဖြစ်၍ နေလေပြီ. .

အံ့မလေး : ... တော်ပါသေးရဲ့ ဟု သူ့ကို တွေ့တိုင်း ကျွန်တော် သက်ပြင်းချရ၏ ။

ဘယ်မှာလဲ...ဘယ်မှာလဲ . . .

နောက် နှစ်တော်တော်ကြာမှာ ဝ မလာဘူးဆိုတာ အသေအချာ အာမခံနိုင်တဲ့ မိန်းမ မျိုးဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ . . .။

တွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောကြပါဟု ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်ပါသည်။

*****

တွေ့ပြီ. . .။

ကျွန်တော် သူမကလေးကို တွေ့ပါပြီ။

အဲဒီ နေ့က ကျွန်တော်သည် Mi Casa Resident ဝန်းထဲရှိ Bring me မှာ ဈေးဝယ်ရန် ဝန်းထဲသို့ ကျွန်တော့်ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ကားပါကင်မှာ ပါကင်ထိုးနေပြီး ကားသော့ နှုတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာလေသည်။

မိန်းကလေးသည် တကယ့်ကို ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ကလေး။

သူမက ကာကီရောင် Giordano ချည်သားဘောင်းဘီရှည် ပွပွလေးကို ခါးကြိုးလေး ချည်ဝတ်ထားသည်။ တီရှပ် အဖြူလေးနှင့်ကလည်း လိုက်ဖက်ကြည့်ကောင်းလှသည်။ သူမက အိတ်ကြီးကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ကာ Mi Casa ထဲမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပခုံးထိရုံ အဖြောင့်ဆံပင် စင်းစင်းလေးတွေက သူမမျက်နှာနားမှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ။ ဘေးတစောင်း မြင်နေရတာ မို့ နှာတံဖြောင့်ဖြောင့်ကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ထင်းနေ သည်။ ထိုမျက်နှာလေးကို ဆံပင်ဖြောင့်တွေက ကွယ်သွားလိုက်၊ လေတိုက်တော့ နောက်ကိုရဲ့ သွားကာ မျက်နှာကလေးက ထင်းခနဲ ပေါ်လာလိုက်... ။ အလွန် ကြည့်ကောင်းလှတာမို့ ကျွန်တော် ကားပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်နေရင်း လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်နေရင်းက စိတ်ထဲမှာ ပုံမှန်မဟုတ်သော နှစ်လိုခြင်းတစ်မျိုးဖြင့် လှုပ်ရှားလာပါသည်။

ထိုခဏမှာပင် သူမ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် . . ကျွန်တော် အာရုံပိုစူးစိုက်လိုက်သည်။

“ဟ . . .ဟ . . .ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ”

ကျွန်တော့် ပါးစပ်က အာမေဗိုတ်ပင် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ သူမက ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းရှေ့တည့်တည့်မှာ ခွေခနဲ လဲသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကားတံခါးကို အမြန်တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး သူမထံ ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ ၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရပါမလဲ . . ”

“ဟို . . ကျွန်မ . . ကျွန်မ မူးသွားလို့ပါရှင်”

အနီးကပ် ကြည့်တော့မှ သူမမျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတာကို

ကျွန်တော်သတိထား မိသွားပါသည်။ သူမ ကြည့်ရတာ နေမကောင်းဘူးလား မသိ၊
မောပြီး နုံးနေပုံလည်းရကာ အသံကလည်း ဖျော့တော့လှသည်။

“”

“”

“ခင်ဗျား နေမကောင်းဘူးလား...”

“ရှင်...”

“နေမကောင်းဘူးလား...၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အားနည်းနေသလိုပဲ...”

“ကျွန်မက ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေကျပါ...”

“ခင်ဗျာ...”

“ဪ...နေမကောင်းတာလေ...၊ နေမကောင်းရင် ဒီလိုပဲ မောနုံးပြီး
မူးနေကျ...”

“ဒါနဲ့များဗျာ...တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေရတယ်လို့ ပြီးတော့
ခင်ဗျား လွယ်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးကလည်း အကြီးကြီး၊ ဖောင်းကားနေတာပဲ...၊
ဒါကြီး လွယ်နေရတာ ပိုမောမှာပေါ့၊ ထ...ထ...ထနိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ၊ ရပါတယ်”

ကျွန်တော်က သူမကို ဖေးမပြီး ထ စေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ...ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်”

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊
ကားလည်း မပါဘူး မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကားငှားသွားမလို့ပါ”

“ကဲပါဗျာ . . ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် ၊ ကျွန်တော်ကို မယုံရင် အသေအချာ အကဲခတ်လိုက်ဦး၊ လူကောင်းဟုတ်နိုင်၊ မဟုတ်နိုင်ဆိုတာ”

သူမက အနည်းငယ် ပြုံးယောင်သမ်းကာ . . .

“အင်း . . ဥပမိကြည့်ရတာ တော့ မဆိုးပါဘူး၊ လူကောင်းလို့ ထင်ရပါတယ်”

“ဟာဗျာ . . ထင်ရတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားက . . .”

“ခုမှပဲ တွေ့တာပဲရှင် . . အသေအချာကြီးတော့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါဦးမလဲ၊ ထင်ရတယ်ဆို တာလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ . . ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော့် နာမည်က မိုးနေပါ၊ ၈ မိုင်မှာနေပါတယ်၊ ခင်ဗျားက . . ”

“ကျွန်မ ပန်းလေညင်းပါ၊ ပါရမီမှာနေတယ် . . .”

“ဒါဆို နီးနီးလေးပဲ၊ ခင်ဗျားကို လိုက်ပို့ရတဲ့အတွက် ဆီလည်းမကုန်၊ လျှလည်း မပန်း၊ ကားလည်း မနာ၊ အချိန်လည်း မကုန်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကားပေါ်မှာ ခဏလေးထိုင်စောင့် Bring me မှာ လိုတာလေးတွေ အမြန်ဝင်ဝယ်ပြီး ခုပဲ ထွက်လာခဲ့မယ်”

“ရပါတယ် . . .အေးအေးဆေးဆေးသာ လုပ်ပါ”

“ခင်ဗျား ရရဲ့လား . . .”

“နည်းနည်းတော့ မူးရိပ်မူးရိပ် ဖြစ်နေသေးတယ်”

“ဒါနဲ့ စပ်စုတယ်တော့ မထင်နဲ့ ခင်ဗျားက ဒီထဲကို ဒီအိတ်ကြီး တစ်လုံးနဲ့ ဘာလာလုပ်တာလဲ . . .”

“ရှင်..ဪ.. အဟင်း ..အဲဒါက ဒီထဲက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ
အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီ ခဏလာတာပါ”

“ဪ.. ဪ.. ခဏနော်”

ကျွန်တော်က Bring me သို့ အမြန်ပြေးပြီး ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ကာ
ပြန်ထွက်လာတော့ ကားထဲမှာ အလွန်မောပန်းဟန်ဖြင့် မှီထိုင်နေသော သူမကို
တွေ့ရသည်။ သူမကြည့်ရတာ မျက်ကွင်းလေးတွေ ညိုပြီးကျနေသည်။ အတော်
နေမကောင်းဘူး ထင်ပါရဲ့..

ကျွန်တော်က ဝယ်လာသော Coke တစ်ဘူးကို သူမထံ
ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ ဒါလေး သောက်လိုက်ပါလား...”

“ဘာလဲဟင် . . . ဟယ်...Coke ဘူးကြီး၊ အမလေး မသောက်ပါရစေနဲ့”

သူမက မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်လာကာ အချို့ရည်ဘူးကို တွေ့တော့
တီကို ဆားနဲ့တို့ လိုက်သလို တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လက်ကာရင်း အလန့်တကြား
ငြင်းသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ”

“အဲဒါတွေ ကြောက်ရမှာ ကြောက်လွန်းလို့ ဒါမျိုး အချို့ရည်ဘူးတွေက
ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းဘူး၊ ခဏခဏ သောက်ရင် ဝိတ်တက်မှာပေါ့...”

အလဲ့.. ဘယ်ဆိုးလို့လဲ.. ကျွန်တော်က သူမ သဘောထားကို
အလွန်အလွန် နှစ်သက်သွားပါသည်။ သူမ သဘောထားကို ဒါ့ထက်ပိုပြီး
သိချင်သေးတာမို့

“ခင်းဗျားက ဝမှ မဝတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝိတ်တက်မှာ ကြောက်နေရတာ
လဲ...”

“ဒါကတော့. . အဟင်း၊ ဟိုလေ. . ဘာပဲပြောပြော ဝိနိတာကတော့ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဝရင် လှလည်း မလှတော့ဘူး၊ သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ နှလုံးသွေးကြော ကျဉ်းတာတို့၊ အသည်းအဆီဖုံးတာတို့ ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်တာဆိုတော့ ကြိုတင် ရှောင်ရှားရတာ ပေါ့”

“ဒါပေါ့. . . ဒါပေါ့၊ ခင်ဗျား မဆိုးဘူးပဲ။ မိန်းကလေးတိုင်း ဒီလို အသိမျိုး ရှိသင့်တယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် တွေဖူးတဲ့ မိန်းကလေး အများစုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ အစားဆို အရသာခံပြီး မဆံ့ရင်ကာ စားချင်ကြတာ၊ အာဟာရလည်း သိပ်မဖြစ်ဘဲ အဆီတက်စေမယ့် အာလူးကြော် ထုပ် ကြီးတွေကို တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ဖောက်ဖောက်စားနေတတ်ကြတာ၊ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးနေသလိုပဲ၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးသည်ရှေ့မှာဆိုလည်း လူအိုနေတာပဲ၊ ကျန်းမာရေးအ သိ မရှိကြတော့ ခက်တာပေါ့”

သူမနှင့် ကျွန်တော့်မှာ အလွန် အတိုင်အဖောက် ညီ၍ နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်လိုလားသော မိန်းကလေးမျိုးနှင့် တွေ့ရတာ မို့ သူမကို ချက်ချင်းကြီး ပြန်လိုက်မပို့ချင် သေးပဲ အချိန်ဆွဲနေမိပါသည်။

“ကျွန်မကတော့ အာလူးကြော်ဆို လုံးဝမစားဘူး၊ ဆီကြော်ဆို ရှောင်တာများပါတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ . . ဒါ မှန်တယ်”

ကျွန်တော်က သူမကို ပြန်ပို့ဖို့ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ခက်တာက Mi Casaနဲ့ ပါရီမီဆိုတာ တော်တော်နီးနေခြင်းပင်. . . ။

သူမတို့ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ သူမက ကားကို လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ခိုင်းသည်။

“ဒီမှာပဲ ရပ်ပါ၊ ကျွန်မ လမ်းဆင်းလျှောက်သွားမယ်. . .”

“အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့မယ်လေ၊ ခင်ဗျား မူးနေတာ မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်၊ အခုတော့ မမူးတော့ပါဘူး”

“ဖြစ်ရဲ့လား၊ အိမ်နားရောက်ဖို့ တော်တော် လျှောက်ရဦးမလား”

“မလျှောက်ရဘူး၊ လမ်းထိပ်ကစရေပြီး လေးအိမ်မြောက်က ကျွန်မတို့ အိမ်ပါ၊ သွားမယ်နော်၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။”

သူမက ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ဝင်သွားသည်။
သူမ ခြံထဲ လှမ်းဝင်သွားသည်အထိ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေမိပြီးမှ
ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အဲ့ဒီက စလို့ ပန်းလေညင်းက ကျွန်တော့် အာရုံထဲမှာ တရစ်ဝဲဝဲ
နေရာယူလာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

*****

(၃)

နောက်နှစ်ပတ် အကြာမှာ သူမနှင့် ကျွန်တော် Mi Casa ရှေ့မှာပဲ
ပြန်ဆုံရလေသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူမ Mi Casa ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေခဲ့တာဖြစ်သည်။
သူမ ပခုံးမှာ လည်း ဟိုတစ်ခါ တွေ့ခဲ့သည့် အိတ်အကြီးကြီးကို လွယ်လို့ပင် . . ။

သူမက ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာကာ ပါကင်ထိုးလိုက်ပြီး
ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ သည်။ ပြီးတော့ Hotel ဘက်သို့ ဦးတည်သွားနေသည်။
ကျွန်တော်ကလည်း Bring me ကို လာသည်မို့ သူမကို အရင်လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်း
ဖြစ်သည်။

သူမကြည့်ရတာ ဟိုတစ်ခါတွေ့စဉ်ကလို မဟုတ်ဘဲ
လန်းဆန်းပေါ့ပါးနေပါသည်။

“ပန်းလေညင်း . . .”

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ သူမက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။
ပြီးတော့ မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်တောက်သွားသည်။

“တွေ့ပြန်ပြီ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . တွေ့ပြန်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို
ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့ ဘူး ပန်းလေညင်း၊ ပေးလာတဲ့ အခြေအနေကို လက်ခံပါတော့ .
. . .”

“ရှင်ဆိုလိုတာက . . .”

“ဟိုတစ်ခါတွေ့တော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်လို့ ရှောင်လွှဲသွားတယ် လေ။ ခုလောက်တိုက်ဆိုင်နေတာကို တော့ ခင်ဗျား ရှောင်လွှဲဖို့ မသင့်တော်ဘူး၊ လက်ခံဖို့ ကောင်းပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီရှင် . . လက်ခံပါပြီ၊ ဟိုတစ်ခါကလည်း တမင်ရှောင်လွှဲတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေလည်း သိပ်မကောင်းတော့ လူက ထုံတိုင်းလေးလံ မော့လျော့ နေခဲ့လို့ပါ၊ ကူညီခဲ့တာ အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မကပဲ တစ်ခုခု ကျွေးပါရစေ. . .”

သူမနှင့် ကျွန်တော် Hotel ထဲက စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီနှင့် ဆင်းဒတ်မှာစားသည်။ သူမက waiter လေးကို လှမ်းမှာသည်မှာ. . .

“ရေသန့် တစ်ဘူးပဲ ပေးနော်. . .”

ကျွန်တော်က မျက်ခုံးပင့်မိရင်း. .

“ရေပဲ သောက်တော့မှာလား. . .”

“ဟုတ်တယ်ရှင် ရေက အန္တရာယ်အကင်းဆုံးနဲ့ ကျန်းမာရေးနဲ့ အညီညွတ်ဆုံးပဲ၊ ရေများများသောက်ရင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အပူအပုပ်တွေ အများကြီး ကင်းစင်သွားစေတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နေ့ကို ရေ ၆ ပုလင်းကနေ ၈ ပုလင်းအထိ သောက်သင့်တယ်”

ကျွန်တော် သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအသိကို ထပ်မံ သဘောကျသွားပြန်သည်။

“Breakfast စားပြီးပြီလား”

“စားပြီးပြီ”

“တစ်ခုခု ထပ်စားဦးလေ. . .”

“မစားတော့ပါဘူး. . . ဗိုက်မှမဆာဘဲ၊ ကြုံကြုံကပ်တိုင်း ခဏခဏ

စားနေရင် အကျင့်ပါ သွား တတ်တယ်”

ကျွန်တော်က သူမစားတွေကို နားထောင်ရင်း သူမဟာ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို အစား အစာမျိုးတွေ စားတတ်သလဲဆိုတာ သိချင်လာပါသည်။
ချက်ချင်းကြီး များများစားစား စပ်စု လိုက်လို့တော့ မကောင်းပါ။

“မပန်းလေညင်းက ဒီကို ခဏ ခဏလာတာလား...”

“ဟုတ်... ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ဆိုတော့...”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီကို ခဏခဏ လာတယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ အမြဲ
ဈေးဝယ်နေကျလေ”

အာလာပသလ္လာပလေးတွေ ပြောဆိုရင်း သူမကို ကျွန်တော်
သဘောကျသထက် ကျ လာပါသည်။ ဒီလိုကျန်းမာရေး
အသိရှိသူလေးနှင့်သာဆိုလျှင်ဟု စိတ်ကူးယဉ်စပြုလာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေအဖြစ် ရင်းနှီးစလည်း ပြုခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော့် စိတ်ကလည်း သူမထံမှာ ရှေးရှေးတုန်းက တွေ့ဖူးသည့်
မိန်းကလေးများနှင့် ကွဲပြားစွာ စူးနစ်စပြုခဲ့ပါပြီ။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူမအကြောင်း ဒါ့ထက်ပိုသိရန် Lifestyle ကို
ဒါ့ထက်ပိုပြီး ကွဲ ပြားစွာ သိခွင့်ရရန်၊ Breakfast, Lunch, Dinner ထမင်းသုံးနပ်ကို
သူမ နှင့် အတူစားခွင့်ရရန် ကြိုးပမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

*****

ပန်းလေညင်း၏ Breakfast (နံနက်စာ)

ကျွန်တော်နှင့် ပန်းလေညင်းတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ
မကြာခဏ ချိန်းဆို၍ တစ်ခုခုစားသောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောကြမြဲ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ သူမနှင့်အတူ breakfast စားဖို့ ချိန်းဆို ထားပါသည်။

“လေညင်း...”

“ရှင် ..”

“အပြောင်းအလဲလေး ဖြစ်သွားအောင် မနက်စာကို ဗမာစာစားမလား၊
ထမင်းနဲ့ ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းကို ကြက်ဥအုပ်ပြီး ကြက်သားကြော်နဲ့စားမယ်လေ”

“အံ့မယ်လေး . . သေရောပေါ့. .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..”

“ဒီလောက် ကယ်လိုရီများတာ . . ၊ မစားရဲပါဘူး၊ ထမင်းနဲ့
ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းတင် ကယ်လိုရီ နှစ်ရာလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ကြက်ဥက ပြုတ်စားရင်
ကယ်လိုရီ ၆၀၊ ကြော်လိုက် တော့ ကယ်လိုရီ ၂ ဆဖြစ်ပြီး ၁၂၀၊ ဒီကြားထဲ
ဆီနှစ်ကြော်ထားတဲ့ ကြက်ကြော်ကပါဦးမယ်၊ မနက်စာတင် ကယ်လိုရီက ၄၀၀
ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ လူတစ်ယောက်က တစ်နေ့ကယ်လိုရီ ၁၄၀၀ လောက်လိုတာ၊
နေ့လယ်စာရယ် ညနေစာရယ် . . ဒီကြားထဲ စားတဲ့ အစားအစာတွေရယ်ပါ
ပေါင်းလိုက်ရင် ကယ်လိုရီ ၁၄၀၀ ထက် ပိုသွားမှာပေါ့၊ ပိုတဲ့ ကယ်လိုရီတွေက fat
ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်”

တော်တော် ဗဟုသုတ ရှိပါလား. . . ။

“လေညင်းက Breakfast ကို သစ်သီးပဲ စားနေကျ၊ ဖရဲသီးရယ်. .
.ပန်းသီးရယ်.. သစ်တော်သီးရယ် မှာမယ်၊ ပြီးတော့ Fresh Fruit
တစ်ခုခုသောက်မယ်.”

ကောင်းလေစွ. . ။ ကောင်းလေစွ . . . ။

သူမရဲ့ Breakfast အတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားပါသည်။

ပန်းလေညင်း၏ Lunch (နေ့လည်စာ)

“လေညင်း ကြိုက်တာ မှာနော်...”

“vegetable ပဲ များများစားချင်တာ... ကန်စွန်းရွက်ကြော် မှာမယ်၊
ဆီလျော့နော်၊ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်ပေး၊ မြေပဲသိပ်မထည့်နဲ့၊ ငါးကို
အသီးအရွက်အုပ်ပြီးပေါင်းပေး...”

“အရည်သောက်ရော...”

“ကြက်ပြုတ်ရည် ရရင် တော်ပြီ၊ ဆီ လုံးဝမထည့်နဲ့၊ အရေခွံ
ဖယ်ပြုတ်နော်”

“ဒါပဲလား...”

“ဒါပဲလေ...”

“ဝက်သားတို့ ကြက်သားတို့ မမှာတော့ဘူးလား...”

“ဟင့်အင်း... အသီးအရွက်နဲ့ ငါးစားတာက ကျန်းမာရေးနဲ့
ပိုညီညွတ်တယ်၊ အသီး အရွက်ပဲ အဓိကထားစားတာပါ၊ ထမင်းက နည်းနည်းပဲ
စားတာ”

သူမက ဟင်းတွေ ရောက်လာတော့ ဆီနည်းနည်းနှင့် ကြော်သော
ကန်စွန်းရွက်ကို စားသည်။ ထမင်းက သုံးလေးစွန်းသာသာ စားသည်။
အဆီဖြစ်စေမည့် ကယ်လိုရီများသည့် အစားများဆို ဝေးဝေးက ရှောင်သည်။
ကျွန်တော်ထည့်ပေးသော ဆီရွဲရွဲကြက်သားတစ်ဖက် ကို အားနာသမှုနှင့်
စားလိုက်ရတာ တောင် မှ အရေခွံဖတ်ကို ဖယ်၊ အဆီကို ထမင်းဖြူနှင့် သုပ်ကာ
ဘေးဖယ်ပြီးစားသည်။

“လေညင်း . . ထမင်းစားပြီးရင် ရေခဲမုန့် စားမလား”

“ဟင့်အင်း . . ရေခဲမုန့်တို့ ချောကလက်တို့ လေညင်း မစားဘူးလေ၊
အချိုရည်ဆို ဘာ အချိုရည်မှ မသောက်ဘူး၊ အချိုမှုန့်တွေလည်း မစားဘူး”

“လေညင်း . . ဒါက ကြက်သားနဲ့ သီဟိုဠ်စေ့ကြော်ထားတာ၊
သီဟိုဠ်စေ့လေးတွေ ရွေးပေးမယ် စားမလား”

“ဟင့်အင်း . . . ကယ်လိုရီများတယ်”

သူမက ကျွန်တော် ကျွေးသမျှ အဆီအစိမ့်တွေ အားလုံးကို
ခေါင်းခါငြင်းဆန်လျက် ထမင်းကို တော်ရုံချင့်၍ စားနေသည်။

သူမရဲ့ Lunch ကလည်း ကျွန်တော့်ကတို ဘဝင်ကျစေပါသည်။

*****

ပန်းလေညင်း၏ Dinner

“အားတော့ နာပါတယ် မိုးနေရယ် . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေညင်း . . .”

“ရှင်က လေညင်းနဲ့ ထမင်းအတူစားမယ်ဆိုပေမယ့်၊ လေညင်းက
ညနေစာကို ထမင်း မစားတတ်တော့ ခက်တယ်”

“ဒါဆို ဘာစားလဲ”

“အရွက်ပြုတ်နည်းနည်းပဲစားတာ . . .”

“အမြဲ အဲလိုပဲလား . . .”

“ဟုတ်တယ် . . ညနေစာဆို အရွက်ပြုတ်ပဲ”

“တစ်ခါတစ်လေ . . ထမင်းပဲ စားလိုက်ပါလား”

“အဲလိုပဲ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ခါတစ်လေနဲ့ စားမိရင် အကျင့်ပါသွားမှာ

မိုးနေရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း လေညင်း အဆင်ပြေသလိုစားပါ။ အရွက်ပြုတ်ပဲလား၊

တခြား ဘာမှာဦးမလဲ”

“သံပရာရည် ချဉ်ချဉ်လေး သောက်ချင်တယ်”

ဘယ်လိုမှ ကယ်လိုရီ မများ၊ Fat မပါနိုင်သော ညနေစာကို သူမက

ရောင့်ရဲစွာ စားသုံးသည်။

သူမရဲ့ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် စားသုံးနေသော ပုံစံကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော်

တစ်မိမိမိ သဘောကျလာသည်။

*****

(၄)

မျိုးရိုး

ပန်းလေညင်းကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောကျလေပြီ။

သဘောကျရုံသက်သက်နှင့်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ချစ်ရေးမဆိုချင်၊ လက်မထပ်ယူချင်၊ သူ့အပေါ် ရင်ခုန်မှုလေး လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိသည်။ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားချင်စိတ်ကလေးလည်း ရှိသည်။ ခါတိုင်းနဲ့မတူ သူ့ကိုမှ သတိရရဖြစ်နေမိတာလေးလည်း ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က မိန်းမတစ်ယောက် ကို နှလုံးသား ခံစားမှု သက်သက်နဲ့တော့ လက်မထပ်ချင်။ ဦးနှောက် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို အသုံး ချခြင်းအားဖြင့် ရေရှည်အဆင်ပြေစေမည့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို ရရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ဖေဖေ စကားတွေကလည်း ကျွန်တော့် နားထဲမှာ စွဲနေသည်။

ယောက်ျားပဲဗျာ . . မိန်းမ ဝဝကြီးနဲ့ နေရတာ ဘယ်ပျော်ပိုက်ပါ့မလဲ။ ချစ်သည်ထားဦး . . . တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်စိတ်ကုန် နေကာ အပြင်မှာ လှတပတလေးတွေနဲ့ သာယာမှု မရှာမိဘူး မပြောနိုင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တောင် အာမ မခံနိုင်။ ပုထုဇဉ်ကိုး။

ဒါကြောင့် နောင်ခါ စိတ်ကုန်စရာ အနေအထားမျိုး မရောက်နိုင်မည့်

မိန်းမမျိုးကိုပဲ ဆင် ခြင်တုံတရားဖြင့် ရွေးချယ်ရမည်။

ကျွန်တော်သည် ပန်းလေညင်းကို ချစ်ခင်နှစ်လိုသဘောကျပြီးနောက်

ရာသီဥတု သာယာ သော မနက်ခင်းတစ်ခု၌ ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့ဝရန်တာတွင် ဒရင်းဘတ်ပေါ် ခပ်လျော လျော မှီထိုင်ရင်း နဖူးပေါ် လက်တင်ကာ ထွေရာလေးပါး

စဉ်းစားတွေးတောလျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော် အဓိကစဉ်းစားသည်မှာ ပန်းလေညှင်းအကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဦးထိပ်ဆံစ လေးမှသည် ခြေဖျားကော့ကော့လေးအထိ ပန်းလေညှင်းရဲ့ လှပမှုအကြောင်း၊ စိတ်နှလုံးကို အမြဲထိန်းချုပ်ရောင့်ရဲတတ်သော ၊

အစားမကျူးသော အကျင့်ကောင်းလေးများအကြောင်း။

စဉ်းစားမိသလောက်ဆိုရင်တော့ ပန်းလေညှင်း ဟူသော သွယ်လျလျ မိန်းကလေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အပြစ်ဆိုရက်စရာ မရှိအောင် ပြည့်စုံနေပေပြီ။

ထိုခဏမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲသို့ ကြားပေါက်အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ် သည်။

“မျိုးရိုး”

ကျွန်တော်က ထိုသို့ရေရွတ်ပြီး ဝုန်းခနဲ ထ ထိုင်လိုက်သည်။

မြတ်စွာဘုရား... မေ့တော့မလို့ပါလား။

အဲဒီ 'မျိုးရိုး' ဆိုတာကြီးကလည်း အင်မတန် အဓိက ကျသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လွဲခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတုန်းက ဒီမျိုးရိုးကြောင့်ပင် လွဲခဲ့တာဖြစ်သည်။

အဲဒီ နေ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေသေးသည်။

ထိုနေ့က City mart ထဲမှာ ကျွန်တော် ဈေးဝယ်နေဆဲ . . City mart ထဲ ဝင်လာသော ထိုမိန်းကလေးနှင့် မိန်းမဝဝကြီး တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကြည့်ရတာ တော့ မြမြမိုး အမေ ထင်တယ်”

ထိုအတွေး ဝင်လာတော့ သူက ဗြုန်းခနဲ ကွယ်ရပ်နေလိုက်ပြီး သူမတို့

နှစ်ယောက်ကို ချောင်းကြည့်နေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဖေဖေစကားကို ဖြုန်းခနဲ သတိရသည်။

“သမီးလိုချင် အမေကို ကြည့်ရတယ်တဲ့ကွ၊ သမီးဆိုတာ သူ့အမေအရွယ်ရောက်ရင် သူ့အမေ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားတိုင်း ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ မင်း မိန်းမယူတော့မယ်ဆိုရင် မျိုး ရိုးကိုပါကြည့်”

ကျွန်တော်သည် ဖေဖေအသံကို အထပ်ထပ်ကြားယောင်ရင်း မြဲမြဲမိုးတို့ကို အသာ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေဆဲ... သူတို့က စကားတပြောပြောဖြင့် ကျွန်တော့်နံဘေးကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

“သမီး... သိပ်ကြာလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ မာမီ ကြာကြာ မရပ်နိုင်ဘူး၊ မာမီလိုချင်တာတွေ က ဟိုဘက် Roll မှာ၊ သမီးသွားယူလိုက်...”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ၊ ဪ... မာမီ ဆေးခန်းပြရဦးမှာနော်၊ ဒီကနေ တန်းသွားမလား၊ အိမ် ပြန်နားပြီးမှ သွားမလား”

“နားပြီးမှ သွားတာပေါ့အေ... ဒေါက်တာ တင့်ဆွေလတ်က လူနာများမှများ၊ အကြာကြီး စောင့်ရမှာ...”

စကားသံတွေကို သေသေချာချာ ကြားလိုက်ရပေပြီ။ သားအမိဆိုတာ သေချာသွားပြီ။ ပြီးတော့ ... ဒီအန်တီကြီး ပြမည့် ဆရာဝန်နာမည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိသည်။ နာမည်ကြီး ဆီးချို စပါယ်ရှယ်လစ်။

“သမီး... ဟိုဘက်က အချို့မှုန့်လေးတွေပါ သွားဝယ်လိုက်”

“မာမီ စားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“စားချင်တာတော့ မစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ပြီးမှ ဆေးပြန်သောက်လည်း ရတာပဲ”

အံ့မလေးဗျာ ... အစားကြူးလိုက်တာဟု ကျွန်တော်ယောက္ခ

မတော်ချင်သော အန်တီကြီးကို တိတ်တခိုးကြည့်ရင်း ညည်းညူမိသည်။။

ပုံစံကြီးက ဝမှဝ၊ အချိုးကလည်း မကျ၊ ကြည့်ရတာ ပေါင် ၂၀၀ လောက်တောင် ရှိမလား မသိပါ။ မေးစေ့က အိတွဲပြီး နှစ်ထပ်ဖြစ်နေကာ တံတောင်ဆစ်ကွေးနားလောက်မှာ လက်မောင်းသားတွေ အိတွဲကျနေသည်။ ဗိုက်နဲ့ တင်ပါးဟာ အတူလောက် ပူဖောင်းနေကာ လမ်းသွားပုံကိုက အိပဲ့ပဲ့နှင့် လေးတွဲနေသည်။ ပြီးတော့ ဆီးချိုရောဂါကလည်း ရှိသေးသည်။

ဆီးချိုရောဂါကလည်း မျိုးရိုးလိုက်တတ်သည်ဟု ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်။ ဝတာကလည်း မျိုးရိုးနဲ့ဆိုင်တတ်သည် ဟု သိထားသော ကျွန်တော်သည် မြေမိုးကို သူ့အမေ လို ဝတုတ်မကြီးအဖြစ် မြင်ယောင်ကြည့်ပြီး ဆီးချိုရောဂါသည်အဖြစ် တွေးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမနှင့် စိတ်ကျူးထဲမှာ တစ်အိမ်တည်း နေကြည့်လိုက်သည်။

စိတ်ကူးထဲမှာတောင် ဒုက္ခရောက်လိုက်ပုံများဗျာ. . ။

ဆီးချိုနဲ့ အဆင်ပြေမယ့် အစားအစာတွေကို သူမနဲ့ အတူလိုက်စားရ။ သူမ စားချင်ပြီး သူမနဲ့ မတည့်တဲ့ စားစရာတွေကို မစားဖို့ အာပေါက်အောင် ပြောရ၊ တားမြစ်ရ။ ကျွန်တော် မသိအောင် ခိုးစားလို့ သူ့ဘာသာ ဆီးချိုတက်နေရင် ဆေးခန်းကို အပြေးအလွှားပို့ပေးရ၊ အချိန်တွေ အကြာကြီး ထိုင်စောင့်ရ ဒုက္ခချည်းပဲပေါ့ဗျာ။

အဲဒီ ဒုက္ခတွေကို ကြောက်လှတဲ့ ကျွန်တော်က မြေမိုးရဲ့ အချစ်ကို ရယူဖို့ ရှေ့ဆက် မကြိုးစားဘဲ ဆုတ်ခွာခဲ့ပါသည်။

ပန်းလေညင်းမှာကော ဒီလို ပုံစံ အမေမျိုး ရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . ။ ကြည့်စမ်း. . ဒါ ကို ကျွန်တော် အခုမှ စဉ်းစားမိသည်။

*****